

Dřu, aby bylo poznat, že mám přirozený talent, říká zpěvák Dan Bárta

idnes.cz/kultura, 15. 9. 2020

Dan Bárta začínal jako bouřlivák s rockovou kapelou Alice, prošel legendárním muzikálem Jesus Christ Superstar a dnes je osobností náročnější hudby. V době zmítané koronavirem přichází s novým, vyspělým albem.

Dan Bárta navrhl rozhovor po mailu. Ty končí často průšvihem. Jenže tady výjimka potvrdila pravidlo. „Je to praktický. A mám čas si promyslet, co a jak chci říct,“ vysvětlil desetinásobný držitel ceny Anděl v kategorii zpěvák roku, který vystupuje s kapelou Illustratosphere a je členem skupiny J.A.R.

Jak byste sám představil svoje nové album Kráska a zvířený prach, čím se liší od těch předchozích?

Šmarjápano, no dobře. Je to jedno z nejlepších alb, který jsem kdy natočil. Který jsme kdy natočili. Ucelený, nepřesnažený, otevřený, pevný, takový ryzí. Vkradla se nám do něj velkorysost i odevzdanost. Mám z něj radost, udělali jsme ho dobře.

Jak se distribuuje album v roce 2020, když kamenné obchody s hudbou zavírají a v nadsázce „umřelo“ cédéčko?

Distribuuje se zásilkovou službou, optickým kabelem, přes wi-fi a na koncertech. Ale i nějaký kamenný obchody jsou, jasně že jo. Může být, že cédéčko je do jistý míry anachronická záležitost, to jo, že trochu degradovalo do relativně nákladný podpiskarty s textovou přílohou, ale hraje pořád dobře a na světě naštěstí nežijí jenom samí mladí lidé. Od té doby, co showbyznys trochu dost rupnul vynálezem pirátské kopírky a zneuznáním duševního vlastnictví, stojí distribuce o něco víc úsilí. Možná už je zase na čase padnout si do náruče s nějakým vydavatelem, který nás nechá dělat si, co chceme, a bude na tom umět zbohatnout tak, abychom se měli dobře.

Dan Landa řekl nedávno na iDNES.cz, že kdyby koncertní omezení kvů li viru trvala ještě půl roku, už začne pociťovat existenční starosti. Jak jste na tom vy?

Copak Dan Landa, ten si nějak poradí, ale ti muzikanti, co s ním hrajou. My zaplat'pánbu nějak koncertujeme, jsme spíše menší rybky a hrálo se venku a hraní přeložená z jara. „Vejdeme“ se do limitu, na našich koncertech se sborově neřve. Nehrát je otrava. Nám ani pořadatelům nikdo za hraní bez diváků peníze na rozdíl od sportovců a hráčů nedá. Nic jiného než lék či vakcína nás – včetně Dana Landy – zřejmě nespasí.

Vy jste jednou řekl, že koronavirus je „černá labuť jako fik!“. Tedy náhodná událost, která změní celou společnost. Muzikanti jsou asi nejzranitelnější.

Zranitelnost muzikanta je odvislá od toho, že se živí srocováním lidí u příležitostí, které si můžete – když končí legrace – odpustit nejdříve a které jsou navíc z hlediska HDP zanedbatelné. Ale před koronavirem to zdaleka nebylo tak patrné. Našinec očekával spíš různé druhy energetických blackoutů, živelních pohrom nebo ekonomických propadů. Potenciální „zákaz činnosti“ souvisel spíše s politickou totalitou. Postavení v zaměstnání ve stylu „dobrovolník – velím si sám“ vypadalo ve svobodném světě neotřesitelně. Ale ukázalo se v téhle speciální konstelaci jako velmi křehké. Kdo by to byl řekl.

Cítíte se po letech jako rocková hvězda? Když člověk přejde k jazzu, tak se asi vlastně dobrovolně vzdává i těch „podpisů na ňadra“ a podprsenek na pódiu.

Já těch podpisů na ňadra nikdy moc nerozdal, ani k jazzu jsem vlastně nepřešel. Jen jsem se něčemu zaplatřpánbu přiučil. Navíc se s tím „jazzem“ v zádech všechno zpívá o dost líp, což dívky našťestí dobře rozeznávají.

Jste dřít, který absolvuje hodiny a hodiny cvičení, nebo jste spíš talent, který to „má od Boha“?

Dřít se bez talentu je úmorná a skličující robota bez skutečného zadostiučinění. Spoustu ho musí vygenerovat chudák publikum, takže mu musíte podlézat. Na druhý straně hřešit jen na vrozené danosti se nevyplácí. To vás dříve či později doběhne, srazí a vymáchá. A zastaví. Já jsem přirozeně talentovaný, takže se dost nadřu, aby to bylo opravdu poznat.

Málokterý hudebník podnikne takový žánrový obrat. Proč k tomu došlo?

Lidma. Hraju s dobrýma muzikantama. Interaktivní, organickou, otevřenou živou muziku. V různých sestavách. Jsem potomek devadesátkový Prahy. Jednou, dávno, jsem slyšel nějakou svou živou nahrávku. Byl to hnus. Řekl jsem si, že se naučím zpívat živě tak, abych muziku neurážel. Začal jsem studovat techniku zpěvu. A kluci mi pustili spousty muziky, o který jsem vůbec neměl tušení, že existuje. A že jí bylo! Jsem tarzan ze socialistickýho sídliště lomeno přírodovědec ze šumavské vísky. Měl jsem těžkej skluz. Slyšel jsem to a chtěl to zkusit hrát. Ne ty žánry, ty nejsou vůbec podstatný, ale ty melodie, ty rytmy, ty akordy a vztahy mezi tím vším.

Dan Bárta

Prorazil na začátku devadesátých let s rockovou kapelou Alice.

V muzikálu Jesus Christ Superstar byl postupně Jidášem i Ježíšem.

Kromě hudby se věnuje i cestování a přírodovědě. Specializuje se na vážky.

Vystudoval na Ostravské univerzitě ekologii.

Letos vydal s kapelou Illustratosphere nové album Kráska a zvířený prach.

Spolupracuje i s kapelami J.A.R. a Monkey Business.

Desetkrát získal cenu Anděl za zpěváka roku.

Jeho partnerkou je Alžběta Plívová, vedoucí komunikace ČT.

Jaké máte dnes pocity, když si pustíte svou starší tvorbu – Alici (třeba „... a to tě trochu bolí“)? Někdo napsal do komentáře na YouTube, že to zní jak Guns N' Roses .

Guns N' Roses mě absolutně netrápí, každý nějak začíná a každéj negeniální autodidakt se učí nápodobou. Můj tehdejší zpěv je, technicky vzato, dost roztrajdanej. Vždycky při tom poslechu znova zjistím, že jsem dobře udělal, že jsem se tomu pověnoval, fakt. Nemluvím o emocích, uvěřitelnosti, nasazení, napětí. To je v pohodě, jenom o hlase, o umístění tónu, o dýchání, frázování, intonaci... o řemesle, no... Ale zněli jsme nad poměry, dobrej tlak, dobrý riffy. Dobrá kapela, dobrý písničky. Proto si to vždycky rád zahraju. Jednou je navždy, to je pravá podstata lásky.

A jak vzpomínáte na muzikál Jesus Christ Superstar ? Proč myslíte, že se z toho stala taková legenda?

Je to dobrý kus. Vlastně jsme byli fanoušci té hudby a filmu, u nás mimochodem za totáče zakázanýho. Sešla se dobrá parta, skromná a s vysokou pracovní morálkou. Produkce byla mladá, odvážná, nabušená. Dole seděl orchestr s kapelou postavenou z uznávaných hráčů tehdejší scény. Myslím, že jsme to chtěli všem natřít. A Spirála byla ideální prostor – nový, neotřelý, tvárný, funkční, přirozeně interaktivní, moderní. A všechno jelo živě. Pracovalo se. Pilo

se a tancovalo. Všechn tenhle potenciál i ambice byly víceméně bezztrátově převedeny na slávu a uznání. Lidi z toho zešileli, kritika taky, byli jsme těžce v módě.

Není chyba, že teď není v populární hudbě žádný módní trend, který by k ní přitáhl pozornost, jako byl dřív grunge či britpop?

Ale je. Neosoul, illgroove – pokud jde o názvy, alespoň, co vím. Neorientuju se v tom. My s klukama neříkáme „už jsi slyšel neosoul?“ Ale třeba „Chris Dave and the Drumhedz, to je mazec, dej si to“. Chybou je spíš, že už si to přes ten zoufalý současný uniformní mainstream nikdo jen tak náhodou neposlechne. Musí se aktivně pátrat a s věkem dochází důvod, dech i čas. Pusťte si NPR Tiny Desk Concerts (hudební videa – pozn. red.). Tam lze získat slušný přehled o současné živé populární hudbě a písničkářství, čímž myslím široké spektrum od Mac Millera po Lianne Le Havas. A to mluvím jen o výseku mně známé, možná už dokonce lehounce zastaralé pop-music.

My jsme se potkali před lety na koncertu pro Karla Schwarzenberga. Hodláte se nějak zapojit i do té další prezidentské volby? Nebo jinak do politiky?

Nevím, ale myslím, že spíše ne. Kandidaturou Karla Schwarzenberga jsem byl upřímně nadšen a ta historicky první přímá volba prezidenta byla prostě první. Navíc stál proti Miloši Zemanovi, který je pro mne esencí toho, čeho by se mělo moderní Česko zbavit. Dodnes jsem si jist, že jsme promarnili velkou šanci, že by Karel Schwarzenberg s rolí prezidenta naložil mnohem lépe ku prospěchu nás všech, tedy i voličů Miloše Zemana. Teď to bude jiné, sám jsem zvědavý, jaké. Jinak, do politiky se zapojit zatím nehodlám.

Vy jste jako Host Lucie Výborné v Radiožurnálu dostal otázku: „Proč se lidi smějou Gretě?“ A řekl jste , že „za vás ekology dělá černou aktivistickou práci“, že je to trochu Johanka z Arku. Mně přijde trochu nedůvěryhodná věkem – tím, že tu „apokalypsu“ káže někdo, kdo ještě nemá žádné zkušenosti. Rozumíte?

Ano, ale Greta káže primárně, že způsob, jakým současní kormidelníci politiky a byznysu nakládají se Zemí, znamená v dohledné době průšvih, a proto se to musí změnit. A to mimo mísu zas až tak není. Je mluvčí své generace. Generace, která je právě ještě mladá, tedy bez zkušeností, ale tím pádem ještě neparticipuje na systému přímo – na rozdíl třeba od nás dvou. Kdybych jako ona mluvil já, mladí by mi nevěřili a staří by se mi smáli. Punk je revolta a odboj proti autoritám. V padesáti se punk „nevymýšlí“. Byl by to protimluv. Greta je autentická. Nebrat ji, nebo tedy to, co říká, vážně, je v principu podobně kontraproduktivní jako bohorovně ignorovat „kecy“ svého pubertálního potomka. Ponižovat ji je slabomyslné. Říká jen svými slovy v podstatě totéž, co tvrdí už desítky let přední světoví přírodovědci. A symbolizuje fakt, že náš rozhovor s budoucností už měl dávno začít.

Obohacuje vás cestování ještě něčím jiným než tím, že nacházíte nové vážky, které rád fotíte? Třeba Papua–Nová Guinea, tam se dostane opravdu málokdo...

Víte, pil jsem s ruskými vojáky, cestoval s rakouským inženýrem, diskutoval o vážkách s americkými a britskými vědci, tančil s ekvádorskými dívkami, ošetřoval venezuelské indiány, hulil trávu s kostarickými kadeřnicemi, lovil brouky s německými entomology, prosil o pomoc nikaragujské rybáře, hádal se s jihoafrickými pojišťovány, nechal si odebrat krev na argentinské pohotovosti, zpíval na vánočním večírku indické univerzity, ležel v horečkách u sumaterského zelináře, kšeftoval s mexickými vetešníky, doprovázel na jednostrunnou kytarku papuánské ženy, zaměstnával a vyplácel srílanské dobrovolníky, zpovídal a natáčel senegalské rangery, hasil požár v australském Queenslandu, hrál v šanghajském klubu i ve washingtonském parku... Viděl

a zažil jsem opravdu velký kus světa na vlastní pěst, oči i kůži. Proměnilo a obohatilo to celého mne, mé myšlení, můj charakter, celý můj život, a to jsem ještě neobsluhoval anglického krále.

iDNES Premium

Další skvělé články z iDNES Premium naleznete zde

Darujte předplatné iDNES Premium

Sdílet odemčený článek přátelům

Autor: Jakub Pokorný

Zdroj: https://www.idnes.cz/kultura/hudba/dan-barta-zpevak-talent.A200914_194947_hudba_lsv